

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: JUDr. K. P., advokát, IČO: ...,
sídlem X,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo nám. 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2017, č. j. 1595/DS/2017,
JID: 68456/2017/KUUK/Lin,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26. 10. 2017, č. j. 1595/DS/2017, JID: 68456/2017/KUUK/Lin, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „magistrát“) ze dne 6. 2. 2017, č. j. MM/OPD/OKS/69786/2016/VoA. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložil

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

žalobci pokutu 1 500 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 tohoto zákona spočívající v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 tohoto zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Skutek spočíval v tom, že dne 6. 9. 2016 ve 11:15 hodin v Ústí nad Labem, v ulici „X“, se blíže neustanovený řidič s motorovým vozidlem tovární značky Audi, reg. zn. „X“, neřídil pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť zastavil a stál ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před hranicí křižovatky, čímž porušil § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Magistrát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) žalobci uložil povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce napadenému rozhodnutí i rozhodnutí magistrátu vytkl, že se řádně nevypořádala s jeho námitkami, a to zejména s námitkou, že z provedeného dokazování nevyplývá, že se stal skutek kladený žalobci za vinu a že se stal v ulici „X“. Z fotodokumentace založené ve spisu nelze dovodit, na kterém místě bylo vozidlo fotografováno. Oba správní orgány však nekriticky vycházely z tvrzení, že se mělo nacházet v „X“, což však nebylo podloženo jediným důkazem. Z fotodokumentace rovněž nevyplývalo, že se vozidlo nacházelo blízko křižovatky; už vůbec nešlo dovodit, že by porušilo hranici 5 metrů od hranice křižovatky. K takovému tvrzení by podle žalobce bylo třeba znalecké zkoumání či odborné posouzení, které však ve věci nebylo vyžádáno. Nebylo tedy prokázáno, že došlo ke spáchání deliktu, který byl žalobci kladen za vinu.
3. Žalobce za skutek není odpovědný též proto, že nesplňoval podmínku podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy že *„porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona“*. Jelikož nebylo prokázáno, že by žalobce při parkování porušil hranici 5 metrů od hranice křižovatky, jeho jednání nemůže vykazovat znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Proto také ani nebylo možné, aby magistrát vyzval provozovatele vozidla k uhrazení určené částky v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu.
4. Dále namítl, že dle výzvy, příkazu i rozhodnutí magistrátu mu bylo za vinu kladeno stání v křižovatce v ulici „X“. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však bylo na straně 5 uvedeno, že *„v ulici „X“ je viditelně umístěna svislá dopravní značka P2 „hlavní pozemní komunikace“, kdy je zcela patrné, že vozidlo Audi stojí v působnosti této dopravní značky“*. Žalobce z toho dovodil, že dle názoru žalovaného vozidlo stálo v ulici „X“, nikoli v ulici „X“. To podle něj podporuje jeho argument, že z fotodokumentace ve spise není možné přesně určit, kde vozidlo v danou dobu skutečně stálo.
5. Dále navázal námitkou, že řízení bylo zahájeno v rozporu s § 150 odst. 1 správního řádu, podle kterého může správní orgán příkaz vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné. S ohledem na již uvedené magistrát nemohl zjištění považovat za dostatečná, vydaný příkaz tudíž měl pouze šikanózní charakter a vykazoval znaky libovůle správních orgánů překračujících hranice správního uvážení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

6. Poukázal rovněž na strohost obsahu obou rozhodnutí správních orgánů. Z velké části se omezila na citování ustanovení zákona, neustálé opakování skutkového stavu, který nebyl prokázán, a odkazování na fotodokumentaci, která sama o sobě nic neprokazovala. Samotné argumentace v nich bylo velice málo a navíc byla často nesrozumitelná, nelogická a vzájemně rozporná. Rozpornost žalobce spatřoval například v tvrzení magistrátu, podle kterého se vozidlo nacházelo v ulici „X“, a tvrzení žalovaného, který dovozoval, že se nacházelo v ulici „X“. Z těchto důvodů žalobce vydaná rozhodnutí považoval za nezákonná a nepřezkoumatelná.
7. Závěrem žalobce shrnul, že správní orgány hodnotily důkazy svědčící ve prospěch žalobce nedostatečně (případně vůbec), zatímco na druhé straně přecenily důkazy svědčící v jeho neprospěch jako důkazy nezpochybnitelné. Při hodnocení některých důkazů postupovaly v rozporu se zásadou *in dubio pro reo* a chybějící fakta dotvářely různými fabulacemi v jeho neprospěch.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Uvedl, že místo spáchání správního deliktu bylo z fotodokumentace zcela zřejmé, neboť se jednalo o křižovatku ulici „X“ - „X“, kde řidič stál s vozidlem za dopravní značkou č. P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“. Ta není na přiložené dokumentaci zaznamenána, žalovaný ji však zaznamenal vlastním šetřením na Google mapách. Vozidlo parkovalo při pravém okraji komunikace v ulici „X“ a, a přední částí směřovalo do ulice „X“. Že stálo v křižovatce, bylo z fotodokumentace zřejmé pouhým okem, nebylo třeba zhotovovat znalecký posudek. Dále rozvedl, že stálo zaparkované přesně na hraně zaoblení křižovatky, a zmínil definici křižovatky, podle které tam, kde není vyznačena příslušná vodorovná dopravní značka, tvoří hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky. Dále uvedl, že na přiložené fotografii je patrné umístění dopravní značky č. P2, kterou je označena „Hlavní pozemní komunikace“, v daném případě ulice „X“.
9. K námitce týkající se části odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého žalobce dovozoval, že podle žalovaného vozidlo stálo v ulici Kramoly, žalovaný uvedl, že tímto chtěl žalobci dát najevo, že provozované vozidlo stálo v působnosti dopravní značky upravující přednost jízdy v křižovatce, byť tato byla umístěna v ulici „X“, a tedy že s vozidlem stál v křižovatce. Znovu uvedl, že při práci pro zorientování se v přiložené fotodokumentaci použil Google mapy.
10. Řízení bylo zahájeno i vedeno zcela v souladu se zákonem, k vydání příkazu magistrát přistoupil poté, co nebyla dle zákona uhrazena určená částka na základě výzvy provozovateli motorového vozidla. Při hodnocení důkazů správní orgány vycházely ze zásady volného hodnocení důkazů a zjistily skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce i přes poučení magistrátu k výzvě nesdělil totožnost řidiče vozidla.
11. Rozhodnutí považoval za řádně odůvodněná. Ve věci správních deliktů není zapotřebí sáhodlouhých vyjádření a odůvodnění postupu, neboť je-li samotný přestupek odložen, správní orgán jiné povinnosti (jako plnit funkci „detektiva“ a pátrat po neznámém řidiči, když žalobce jako provozovatel vozidla nesporně odpovídal za protiprávní činnost řidiče) neměl. Nakonec žalovaný zdůraznil, že projednáván nebyl přestupek řidiče, ale správní delikt provozovatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Městská policie Ústí nad Labem magistrátu dne 21. 9. 2016 oznámila podezření ze spáchání přestupku podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterého se měl dne 6. 9. 2016 v 11:15 hodin dopustit řidič vozidla tovární značky Audi, reg. značky „X“. K tomuto oznámení byly přiloženy čtyři fotografie dokumentující spáchání přestupku. Magistrátem bylo zjištěno, že provozovatelem předmětného vozidla byl žalobce. Magistrát jej proto výzvou ze dne 5. 10. 2016 vyzval k úhradě určené částky 300 Kč ve lhůtě patnácti dnů, nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobce reagoval podáním doručeným magistrátu dne 18. 10. 2016, v němž výzvě vytýkal nepřezkoumatelnost, nezákonnost, vnitřní rozpornost, minimálně předčasnost a šikanózní povahu. Již v tomto podání žalobce předložil argumentaci, na které setrval v průběhu celého přestupkového řízení i v žalobě, když namítl, že z pouhých fotografií pořízených na místě ani jiného důkazu nebylo možné usoudit, že byl spáchán tvrzený přestupek, neboť k tomu bylo třeba náležitého zaměření. Podle žalobce oznamovatel nekonstatoval, od jakého místa provedl měření, tj. kde se nacházela hranice křižovatky; k učiněnému závěru bylo třeba minimálně odborné vyjádření. Magistrát usnesením ze dne 24. 11. 2016, č. j. MM/OPD/OKS/69786/2016/VoA, přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a dne 24. 11. 2016 vydal příkaz č. j. MM/OPD/OKS/69786/2016/VoA. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor. Dne 12. 1. 2017 žalobce nahlédl do spisu a seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 6. 2. 2017 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MM/OPD/OKS/69786/2016/VoA, které žalobce napadl odvoláním. Žalovaný pak dne 26. 10. 2017 vydal napadené rozhodnutí.
16. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti vydaných rozhodnutí, jejichž odůvodnění byla podle žalobce strohá, omezovala se z velké části na citování ustanovení zákona a samotné argumentace v nich bylo velice málo a navíc byla často nesrozumitelná, nelogická a vzájemně rozporná. Správní orgány se rovněž podle žalobce měly nedostatečným způsobem vypořádat s jeho námitkami.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

17. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, dostupný – stejně jako veškerá zde uváděná soudní rozhodnutí – na www.nssoud.cz). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, publ. pod č. 572/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
18. Tyto žalobcovy námitky tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí magistrátu dospěl k závěru, že jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, vypořádaly se s námitkami žalobce a rozvedly úvahy, kterými byly vedeny při vydání svých rozhodnutí.
19. Dále se soud zabýval konkrétně formulovanou námitkou nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci ve vztahu k ulici, ve které vozidlo provozované žalobcem mělo stát, a jeho umístění vůči křižovatce. Podle žalobce z žádného provedeného důkazu nevyplývalo, že se jím provozované vozidlo nacházelo v ulici „X“ a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky. Že nebylo zřejmé, kde vozidlo stálo, a že žalovaný naopak dovodil, že vozidlo stálo v ulici „X“, podle žalobce vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém je uvedeno *„v ulici Kramoly je viditelně umístěna svislá dopravní značka P2 „hlavní pozemní komunikace“, kdy je zcela patrné, že vozidlo Audi stojí v působnosti této dopravní značky“*.
20. Podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyústující pozemní komunikace. Podle § 2 písm. w) tohoto zákona je křižovatka místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují; za křižovatku se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci. Podle § 2 písm. x) tohoto zákona je hranice křižovatky místo vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" nebo "Příčná čára souvislá s nápisem STOP"; kde taková dopravní značka není, tvoří hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky.
21. Z fotodokumentace založené ve správním spisu soud zjistil, že vozidlo provozované žalobcem stálo přímo u budovy s cedulí označující ulici „X“. Žalobci tak nelze přisvědčit v tom, že by z žádného provedeného důkazu nebylo zřejmé, v jaké ulici vozidlo stálo.
22. Ohledně související námitky žalobce týkající se toho, že ve věci nebylo provedeno odborné posouzení či znalecké zkoumání vzdálenosti jeho vozidla od hranice křižovatky, soud dospěl k závěru, že jakékoli měření vzdálenosti vozidla od hranice křižovatky by bylo s ohledem na jednoznačnost situace zjevné z fotodokumentace, na kterou oba správní orgány správně poukázaly, nadbytečné. Soud podle předložené fotodokumentace vozidla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

žalobce zjistil, že vozidlo bylo zaparkováno tak, že se jeho přední část nacházela těsně před místem, kde začíná zakřivení okraje vozovky pro danou křižovatku směrem do křižovatky. Podle shora uvedených zákonných ustanovení nesmí řidič zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní, přičemž hranicí křižovatky je místo vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" nebo Příčná čára souvislá s nápisem STOP"; kde taková dopravní značka není, tvoří hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky. Přední část vozidla žalobce nepochybně stála méně než 5 metrů od začínajícího zakřivení okraje vozovky. Hranice křižovatky je jednoznačně vymezena v souladu s § 2 písm. x) zákona o silničním provozu právě místem, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky. Je proto třeba zdůraznit, že hranicí křižovatky rozhodně není až spojení dvou komunikací. Z fotodokumentace založené ve správním spise vyplývá, že přední část vozidla žalobce se nacházela těsně před místem, kde začíná zakřivení vozovky pro danou křižovatku, směrem do křižovatky. Přední část vozidla se tedy nacházela bezprostředně u hranice křižovatky, což je patrné samotným pohledem, a jakékoli měření by skutečně bylo nadbytečné, neboť hranice křižovatky není až samotné spojení dvou komunikací, jak se možná mylně domnívá žalobce, ale místo jasně definované uvedenou právní úpravou.

23. Lze odkázat i na totožnou situaci řešenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 10 As 245/2018 - 42, kde je v bodě 13 uvedeno: „*K řádnému zjištění skutkového stavu: Rovněž otázku, zda správní orgány řádně zjistily skutkový stav, posoudil krajský soud správně. Fotodokumentace založená ve správním spisu jasně dokládá, že vozidlo stálo v bezprostřední blízkosti křižovatky (není nejmenší důvod pochybovat o tom, že to bylo mnohem méně než 5 m).*“
24. Soud dále poukazuje na to, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86). To v první řadě znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán. V druhé řadě z tohoto pravidla plyne, že druhostupňový orgán nemusí slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně, jestliže se s ní ztotožní. Jestliže tedy odvolací námitky korespondují s námitkami, které účastník řízení uplatňoval již v prvostupňovém řízení, a správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl důvody, proč těmto námitkám nepřisvědčil, nelze považovat odpovídající odvolací námitky za nevypořádané, jestliže se odvolací orgán s hodnocením prvostupňového orgánu ztotožnil.
25. Taková situace nastala i v projednávané věci, kdy je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že se žalovaný ztotožnil s posouzením věci tak, jak jej popsal ve svém rozhodnutí magistrát, který se již ve svém rozhodnutí zabýval námitkami žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci, které žalobce následně zopakoval v odvolání. Z fotodokumentace je zřejmé, že vozidlo provozované žalobcem stálo těsně u hranice křižovatky, tedy místa, kde se ulice „X“ spojuje s jinou ulicí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že vozidlo stálo v působnosti dopravní značky P2 „Hlavní pozemní komunikace“ umístěné v ulici „X“. Toto tvrzení žalovaného je v kontextu věci pouhým dokreslením skutkového stavu již zjištěného a popsaného magistrátem, se kterým se žalovaný ztotožnil a neměl potřebu ani povinnost jej opakovat, nikoli za jeho závěr o jiném skutkovém stavu, jak se snaží naznačit žalobce. K tomu soud poukazuje i na to, že uvedené vyplývá mj. i z toho, že žalobci bylo kladeno za vinu stání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

v křižovatce, nikoli porušení dopravní značky P2 „Hlavní pozemní komunikace“. Soud tedy nepřisvědčuje námitce žalobce, podle které se žalovaný řádně nevypořádal s jeho odvolací námitkou týkající se prokázání místa spáchání skutku, ani námitce, podle které snad měl ohledně místa spáchání skutku dojít k jinému závěru, než že k němu došlo v ulici „X“.

26. Uvedené námitky žalobce tedy soud považuje za nedůvodné. Stejně tak nelze přisvědčit ani jeho značně nekonkrétní námitce, podle které byly důkazy svědčící v prospěch žalobce hodnoceny nedostatečně, případně vůbec, zatímco na druhé straně správní orgány přecenily důkazy svědčící v jeho neprospěch jako důkazy nezpochybnitelné, postupovaly v rozporu se zásadou *in dubio pro reo* a chybějící fakta dotvářely fabulacemi. Žalobce při formulaci této námitky především ani nijak nekonkretizoval, které důkazy svědčící v jeho prospěch měly správní orgány pominout či nedostatečným způsobem vyhodnotit, neuvedl, jakým konkrétním postupem správních orgánů mělo dojít k porušení zásady *in dubio pro reo*, a neoznačil ani žádnou konkrétní fabulaci.
27. Naopak skutečný stav věci spočívající v porušení povinnosti vyplývající z § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, čímž se nezjištěný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona, za který jakožto správní delikt v souladu s 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 a 2 tohoto zákona odpovídal žalobce, jednoznačně vyplynul z podkladů založených ve správním spise, tedy zejména z fotodokumentace a z výpisu z centrálního registru vozidel, podle kterého byl žalobce v době spáchání skutku provozovatelem předmětného vozidla.
28. Důvodné nejsou ani další námitky žalobce, podle kterých bylo řízení zahájeno v rozporu se zákonem vydáním příkazu, ačkoli skutková zjištění magistrátu nebyla dostatečná, a magistrát nebyl oprávněn žalobce vyzvat k uhrazení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Z výše uvedeného totiž vyplynulo, že skutková zjištění učiněná magistrátem byla zcela dostatečná. Umožňovala tedy vydání výzvy k úhradě a následně i příkazu.
29. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. listopadu 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

(K.ř.č. 1 - rozsudek)